

TISKOVÁ ZPRÁVA č. 68/26

V Lucemburku dne 7. května 2026

Rozsudek Soudního dvora ve věci C-747/22 | INPS (Sociální pomoc a přístup k zaměstnání – Nepřímá diskriminace)

Přístup k sociální pomoci a k zaměstnání: podmínka desetiletého pobytu představuje nepřímou diskriminaci osob požívajících mezinárodní ochrany

Cizinci, kterému byla v Itálii přiznána doplňková ochrana, byl odňat „občanský příjem“ (sociální dávky spojené s programem pracovního začlenění) poté, co správní kontrola zjistila, že nesplňuje podmínku alespoň desetiletého pobytu v zemi stanovenou italským právem. Ten toto rozhodnutí zpochybnil před italským soudem, který se obrátil na Soudní dvůr s dotazem, zda tato podmínka nepředstavuje nepřímou diskriminaci cizích státních příslušníků. Soudní dvůr rozhodl, že na přiznání občanského příjmu se vztahuje zásada rovnosti mezi osobami požívajícími mezinárodní ochrany a vlastními státními příslušníky, a to jak z hlediska přístupu k zaměstnání, tak z hlediska práva na minimální příjem. I když se tato podmínka uplatňuje na všechny stejným způsobem, dotýká se především cizinců. Toto rozdílné zacházení není odůvodněno tím, že přiznání občanského příjmu podle italské vlády představuje značnou administrativní a ekonomickou zátěž. Jedná se tedy o unijním právem zakázanou nepřímou diskriminaci.

Osoba požívající doplňkové ochrany, která od roku 2011 oprávněně pobývá v Itálii, pobírala „občanský příjem“, sociální dávku spojenou s opatřeními profesního a sociálního začleňování. Poskytnutí této podpory podléhalo podmínce alespoň desetiletého pobytu na italském území, z toho poslední dva roky nepřetržitého.

Na základě kontroly Národní institut sociálního zabezpečení (INPS) konstatoval, že tato podmínka splněna nebyla. Vyplácení dávky tomuto příjemci tedy ukončil a požadoval vrácení neoprávněně vyplacených částek.

Dotyčný napadl toto rozhodnutí před italským soudem, přičemž tvrdil, že podmínka desetiletého pobytu představuje nepřímou diskriminaci, jelikož pro italské státní příslušníky je snáze splnitelná. INPS zase tvrdil, že tento příjem neslouží ke krytí primárních potřeb, ale spadá do politiky zaměstnanosti a integrace, což odůvodňuje požadavek skutečné vazby na italské území.

Jelikož vnitrostátní soud považoval tuto podmínku za potenciálně diskriminační a nepřiměřenou, obrátil se na Soudní dvůr, aby posoudil její soulad s unijním právem.

Soudní dvůr zaprvé konstatuje, že **„občanský příjem“ představuje opatření přístupu k zaměstnání, na které se vztahuje zásada rovnosti mezi osobami požívajícími mezinárodní ochrany a vlastními státními příslušníky¹, a současně sociální dávku ve formě minimálního příjmu, na kterou se tato zásada rovněž vztahuje².**

Zadruhé **podmínka desetiletého pobytu**, byť uplatňovaná stejným způsobem na občany členského státu a na osoby požívající mezinárodní ochrany, **postihuje především cizince a představuje nepřímou diskriminaci** těchto osob, která je v zásadě zakázána.

Zatřetí má Soudní dvůr za to, že **tato podmínka není objektivně odůvodněna** tím, že přiznání „občanského příjmu“ s sebou podle italské vlády nese značnou administrativní a ekonomickou zátěž, což odůvodňuje jeho poskytování pouze osobám řádně integrovaným v národním společenství.

Soudní dvůr v tomto ohledu uvádí, že přiznání sociálních dávek určité osobě představuje pro dotyčnou instituci stejné

náklady bez ohledu na to, zda tato osoba požívá mezinárodní ochrany, nebo je státním příslušníkem dotyčného členského státu.

Navíc co se týče opatření přístupu k zaměstnání a základních sociálních dávek, jako je „občanský příjem“, unijní právo přiznává osobám požívajícím mezinárodní ochrany právo na rovné zacházení a neumožňuje členským státům stanovit podmínky nebo omezení jdoucí nad rámec těch stanovených unijním normotvůrcem. Délka pobytu na území členského státu přitom není unijním právem stanovena jako kritérium pro přiznání dotčených výhod těmto osobám.

Kromě toho je podmiňování těchto výhod desetiletým pobytem v dotyčném členském státě v rozporu s cílem unijního práva Unie spočívajícím v zajištění minimální úrovně výhod osobám požívajícím mezinárodní ochrany, jejichž status není ze své podstaty trvalý a může jim být odňat, což má případně za následek navrácení dotyčné osoby do země původu.

UPOZORNĚNÍ: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce umožňuje soudům členských států, aby v rámci sporu, který projednávají, položily Soudnímu dvoru otázky týkající se výkladu práva Unie nebo platnosti aktu Unie. Soudní dvůr nerozhoduje ve sporu před vnitrostátním soudem. Vnitrostátní soud musí věc rozhodnout v souladu s rozhodnutím Soudního dvora. Toto rozhodnutí je stejně závazné pro ostatní vnitrostátní soudy, které případně budou projednávat podobný problém.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění rozsudku, a případně jeho shrnutí](#) jsou zveřejněny na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Traian Moga ☎ (+352) 4303 3732.

Obrazový záznam z vyhlášení rozsudku je dostupný na [Europe by Satellite](#) ☎ (+32) 2 2964106.

Zůstaňte ve spojení!

¹ Což plyne z článku 26 směrnice Evropského parlamentu a Rady [2011/95/EU](#) ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany.

² Jak je uvedeno v článku 29 směrnice 2011/95.